

BOLETIN

ECLESIASTICO

DEL

Obispado de Astorga.

SANTA PASTORAL VISITA.

S. S. I. el Obispo mi Señor ha terminado felizmente la Santa Pastoral Visita de los pueblos pertenecientes á la mansion de Valcavado, y desde esta se ha trasladado en la tarde del viernes 4 del actual á Saludes, parroquia de la 3.ª mansion del Arcipresbiterio de Páramo y Vega, en la que continúa sin novedad. Astorga 9 de Julio de 1862.
—Dr. Joaquin Palacio, Canónigo Secretario.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

PII

DIVINA PROVIDENTIA PAPÆ IX.

Allocutio habita in consistorio

DIE IX JUNII MDCCCLXII.

ADSTANTIBVS ETIAM PATRIARCHIS PRIMATIBVS
ARCHIEPISCOPIS EPISCOPIS SOLEMNIS SANCTORVM MARTYRVM IN JAPONIA ET MICHAELIS DE SANCTIS
canonizationis causa romæ congregatis.

Venerabiles Fratres:

Maxima quidem lætitia affecti fuimus, Venerabiles Fratres, cum Sanctorum honores et cultum, Deo bene iuvante, septem et viginti innumerabilibus divinæ nostræ religionis heroibus hæsternæ die decernere potuerimus, Vobis late

ri Nostro adstantibus, qui egregia pietate ac virtute præditi, et in sollicitudinis Nostræ partu vocati in hac tanta temporum asperitate strenuè dimicantes pro Domo Israel summo Nobis solatio et consolationi estis. Uinam vero dum huiusmodi perfundimur gaudio, nulla mœroris, luctusque causa Nos aliunde contristaret. Non possumus enim non vehementer dolere et angere, cum videamus tristissima, et nunquam satis deploranda maia ac damna, quibus cum permagno animarum detrimento catholica nunc Ecclesia, et ipsa civilis societas miserandam in modum premitur ac divexatur. Optime enim noscitis, Venerabiles Fratres, teterrimum sane bellum contra rem catholicam universam ab iis hominibus conflatum, qui inimici Crucis Christi sanam non susinentes doctrinam, ac nefaria inter se societate conjuncti quæcumque ignorant, blasphemant, ac pravis cujusque generis artibus sanctissimæ nostræ religionis, et humanæ societatis fundamenta labefactare, immo, si fieri unquam posset, penitus evertere, omniumque animos mentesque perniciosissimis quibusque erroribus imbuere, corrumpere et à catholica religione avelleré moliantur.

Nimirum callidissimi isti fraudum artifices, et fabricatores mendacii non cessant monstrosa quæque veterum errorum portenta j. m. sapientissimis scriptis toties profligat ac depulsa, gravissimoque Ecclesiæ judicio damnata e tenelris excitare, eaque novis, variis ac fallacissimis for-

his verbisque expressa exaggerare, et modis omnibus usquequaque disseminare. Hac funestissima ac diabolica prorsus arte rerum omnium scientiam contaminant, deturpant, mortiferum ad animarum perniciem virus diffundunt, effrenatam vivendi licentiam, et pravas quasque cupiditates fovent, religiosum ac socialem ordinem invertunt, et omnem justitiæ, veritatis, juris, honestatis et religionis ideam extinguere conantur, et sanctissima Christi dogmata, doctrinam irritant, contempnunt, oppugnant. Horret quidem refugitque animus, ac reformidat vel leviter attingere præcipuos tantum pestiferosque errores, quibus hujusmodi homines miserrimis hisce temporibus divina et humana cuncta permiscent.

Nemo Vestrum ignorat, Venerabiles Fratres, ab hujusmodi hominibus plane destrui necessariam illam coherentiam, quæ Dei voluntate intercedit inter utrumque ordinem, qui tum in natura, tum supra naturam est, itemque ab ipsis omnino immutari, subverti, deleri propriam, veram germanamque divinæ revelationis indolem, auctoritatem, Ecclesiæque constitutionem et potestatem. Atque eo opinandi temeritate progrediuntur, ut omnem veritatem, omnemque legem, potestatem et jus divinæ originis audacissime denegare non metuant. Siquidem haud erubescunt asserere, philosophicarum rerum, morumque scientiam, itemque civiles leges posse et debere à divina revelatione, et Ecclesiæ auctoritate declinare, et Ecclesiam non esse veram perfectamque societatem plane liberam, nec polleere suis propriis et constantibus jure sibi à divino suo Fundatore collatis, sed civilis potestatis esse definire, quæ sint Ecclesiæ jura et limites, intra quos eadem jura exercere queat. Hinc perversè comminiscuntur, civilem potestatem posse se immiscere rebus, quæ ad religionem, mores et regimen spirituale pertinent, atque etiam impedire, quæ minus Sacerdotum Antistites et fideles populi cum Romano Pontifice supremo totius Ecclesiæ Pastore divinitus constituto libere ac mutuo communicent, ut plane dissolvatur necessaria et arctissima illa conjunctio, quæ inter membra mystici corporis Christi, et adspectabile suum Caput ex divina ipsius Christi Domini institutione esse omnino debet. Nihil vero timent omni fallacia ac dolo in vulgus proferre, sacros Ecclesiæ ministros, Romanumque Pontificem ab omni rerum temporalium jure ac dominio esse omnino excludendos.

Summa præterea impudentia asserere non dubitant, divinam revelationem non solum nihil prodesse, verum etiam nocere hominis perfectioni, ipsamque divinam revelationem esse imperfectam, et diceirco subjectam continuo et infinito progressui, qui humane rationis progressioni respondeat. Nec verentur proinde jactare prophetias et miracula in sacris Litteris exposita et narrata esse poetarum commenta, et sancta divinæ fidei nostræ mysteria philosophicarum investigationum summam, ac divinæ utriusque testamenti libris mythica contineri inventa, et ipsum Dominum Nostrum Jesum Christum, horribile dictu! mythicam esse fictionem. Quare hi turbulentissimi perversorum dogmatum cultores blaterant, morum leges divina haud egere sanctione, et minime opus esse, ut humane leges ad naturæ jus conformentur, aut obligant vim à Deo accipiant, ac propterea asserunt, nullam divinam existere legem. Insuper infeliciter audent omnem Dei in homines mundumque actionem, ac temere asserunt, humanam rationem nullo prorsus Dei respectu habito, unicum esse veri et falsi, boni et mali arbitrum, eandemque humanam rationem sibi ipsi esse legem, ac naturalibus suis viribus ad hominum ac populorum bonum curandum sufficere. Cum autem omnes religionis veritates ex nativa humane rationis vi perverse derivare audeant, tum cuique homini quoddam veluti primarium jus tribuant, ex quo possit libere de religione cogitare et loqui, eumque Deo honorem et cultum exhibere, quem pro suo libito meliorem existimat.

At vero eo impietatis et impudentiæ derelinunt, ut eorum potere, ac Deum ipsum de medio tollere conentur. Insigni enim improbitate et pari stultitia haud timent asserere, nullum supremum sapientissimum providentissimumque Numen divinum existere ab hac rerum universitate distinctum, ac Deum idem esse ac rerum naturam, et iccirco immutationibus obnoxiam, Deumque reapse fieri in homine et mundo, atque omnino Deum esse, et ipsissimam Dei habere substantiam, ac unam eandemque rem esse Deum cum mundo ac proinde spiritum cum materia, necessitatem cum libertate, verum cum falso, bonum cum malo, et justum cum injusto. Quo certe nihil mentius, nihil magis impium, nihil contra ipsam rationem magis repugnans fingi et excogitari quam potest. De auctoritate autem et jure temere effutiunt, ut impudenter dicant, aucto-

latem nihil aliud esse, nisi numeri, et materialium virium summam, ac jus in materiali facto consistere, et omnia hominum officia esse nomen inane, et omnia humana facta juris vim habere inane.

Jam porro commenta commentis, deliramenta deliramentis cumulantes, et omnem legitimam auctoritatem, atque omnia legitima jura, obligationes, officia conculcantes nihil dubitant in veri legitimique juris locum substituere falsa ac mentita virium jura, ac morum ordinem rerum materialium ordini subjicere. Neque alias vires agnoscunt, nisi illas, quae in materia positae sunt, et omnem morum disciplinam honestatemque collocant in cumulandis et augendis quovis modo divitiis, et in pravis quibusque voluptatibus explendis. Atque hisce nefariis abominandisque principibus reprobam carnis spiritui rebellis sensum tuentur, fovent, extollunt, illique naturales dotes ac jura tribuunt, quae per catholicam doctrinam conculcari dicunt, omnino despicientes monitum Apostoli clamantis "si secundum carnem vixeritis, moriemini, si autem spiritu facta carnis mortificaveritis, vivetis (1)." Omnia praeterea legitimae cujusque proprietatis jura invadere, destruere contendunt. ac perperam animo et cogitatione consingunt et imaginantur jus quoddam *nullis circumscriptum limitibus*, quo reipublicae Statum pollere existimant, quem omnium jurium originem et fontem esse temere arbitrantur.

Dum vero hos praecipuos infelicissimae nostrae aetatis errores dolenter ac raptim perstringimus, recensere omittimus. Venerabiles Fratres, tot alias fere innumerabiles falsitates et fraudes Vobis apprime notas ac perspectas, quibus Dei hominumque hostes rem tum sacram tum publicam perturbare et convellere committuntur. Ac silentio praetermittimus multiplices gravissimasque injurias, calumnias, convicia, quibus sacros Ecclesiae ministros, et hanc Apostolicam Sedem dilacerare et insectari non desinunt. Nihil loquimur de iniqua sane hypocrisi, qua funestissimae in Italia praesertim perturbationis ac rebellionis duces et satellites dictitant se velle Ecclesiam sua gaudere libertate, dum sacrilego prorsus ausu omnia ipsius Ecclesiae jura et leges quotidie magis proculcant, ejusque bona diripiunt, et Sacrorum Antistites, ecclesiasticosque viros suo munere praeclare fungentes quoquo modo divexant, et in

carcerem detradunt, et Religiosorum Ordinum Alumnos, ac Virgines Deo sacras e suis caenobiis violenter exturbant, suisque propriis bonis spoliant, nihilque intentatum relinquunt, ut ipsam Ecclesiam in turpissimam redigant servitatem, et opprimant. Ac dum singularem certe ex optatissima Vestra praesentia voluptatem percipimus, Vos ipsi videtis, quam libertatem nunc habeant. Venerabiles Fratres, Sacrorum in Italia Antistites, qui strenue constanterque praeliantes praelia Domini minime potuerunt cum summo animi Nostri dolore, adversantium opera, ad Nos venire, et inter Vos versari, atque huic adesse conventui, quod summopere optavissent, quemadmodum infelicis Italiae Archiepiscopi et Episcopi suis Litteris summi erga Nos, et hanc Sanctam Sedem amoris et obsequii plenissimis significarunt. Neminem etiam ex Sacrorum in Lusitania Antistitibus huic adesse cernitis, ac non parum dolemus, inspecta difficultatum natura quae obstiterunt, quominus ipsi romanum iter aggredi possent.

Recensere autem omittimus tot alia sane tristitia et horrenda, quae ab hisce perversarum doctrinarum cultoribus cum incredibili Nostro ac Vestro et omnium bonorum luctu patrantur. Nihil item dicimus de impia conspiratione et pravis cujusque generis molitionibus ac fallaciis, quibus civilem hujus Apostolicae Sedis principatum omnino evertere ac destruere volunt. Juvat potius hac de re commemorare miram prorsus consensionem, qua Vos ipsi una cum aliis Venerabilibus Fratribus universi catholici orbis Sacrorum Antistitibus nunquam intermisistis et epistolis ad Nos datis, et pastoralibus litteris ad fideles scriptis hujusmodi fallacias delegere, refutare, ac simul docere, hunc civilem Sanctae Sedis principatum Romano Pontifici fuisse singulari divinae providentiae consilio datum, illumque necessarium esse ut idem Romanus Pontifex nulli unquam Principi aut civili potestati subjectus supremam universi Domini gregis pascendi regendique potestatem auctoritatemque ab ipso Christo Domino divinitus acceptam per universam Ecclesiam plenissima libertate exercere ac majori ejusdem Ecclesiae et fidelium bono, utilitati et indigentis consulere possit.

Quae hactenus lamentati sumus, Venerabiles Fratres, luctuosam plane exhibent spectaculum. Quis enim non videt pravorum dogmatum iniquitate, ac tot nequissimis deliramentis et machina-

(1) Ad Rom., c. 8, v. 13.

tionibus magis in dies christianum populum miserè corrumpi, et ad exitium impelli, et catholicam Ecclesiam, ejusque salutarem doctrinam ac veneranda jura et leges, sacrosque ministros oppugnari, et iccirco omnia, vitia et scelera invalescere ac propagari, et ipsam civilem societatem exagitari?

Nos itaque Apostolici Nostri ministerii probe memores, ac de spirituali omnium populorum bono et salute nobis divinitus commissa vel maxime solliciti, cum *aliter* ut sanctissimi decessoris Nostri Leonis verbis u'amur. *Nobis commissos regere non possimus, nisi hos, qui sunt perditores et perditii, zelo fidei Dominicae persequamur, et a sanis mentibus, ne pestis haec latius divulgetur, severitate, qua possumus, abscindamus* (1), in hoc amplissimo Vestro consessu Apostolicam Nostram attollentes vocem omnes commemoratos praesertim errores non solum catholicae fidei ac doctrinae, divinis ecclesiasticisque legibus, verum etiam ipsi sempiternae ac naturali legi et justitiae, rectaeque rationi omnino repugnantes et summopere adversos reprobamus, prescribimus atque damnamus.

Vos autem Venerabiles Fratres qui estis sal terrae, et Domini gregis Custodes, ac Pastores, etiam atque etiam excitamus et obtestamur ut pro eximia Vestra religione et episcopali zelo pergatis, veluti adhuc cum summa Vestri Ordinis laude fecistis, omni cura, sedulitate et studio fideles Vobis traditos ab hisce venenatis pascuis arcere. et qua voce, qua opportunis scriptis tot perversarum opinionum morsa refellere et profligare. Optime enim scitis de summa re agi, cum agatur de sanctissimae fidei nostrae, ac de catholicae Ecclesiae, ejusque doctrinae causa, de populorum salute, et humanae societatis bono ac tranquillitate. Itaque, quantum in Vobis est, ne desinatis unquam a fidelibus avertere tam dirae pestis contagia, id est ab eorum oculis manibusque perniciosos libros et ephemerides eripere, ipsosque fideles sanctissimis augustae nostrae religionis praeceptionibus assidue imbuere et erudire, ac monere et exhortari, ut ab hisce iniquitatis magistris tanquam a facie colubri effugiant. Pergite Vestras omnes curas cogitationesque in id potissimum conferre, ut Clerus sancte scienterque instituat, omnibusque vir-

tutibus fulgeat, ut utriusque sexus juvenus ad morum honestatem, pietatem, omnemque virtutem sedulo formetur, ut salutaris sit studiorum ratio. At diligentissime advigilate et prospicite, ne in humaniores literas, severioresque disciplinas tradendas aliquid unquam irrepal quod fidei, religioni, bonisque moribus adversetur. Viriliter agite, Venerabiles Fratres, et ne unquam concidatis in hac tanta temporum perturbatione et iniquitate, sed divino auxilio omnino freti, ac *sumentes in omnibus scutum inexpugnabile aequitatis et fidei, atque asumentes gladium spiritus, quod est verbum Dei*, ne intermittatis omnium catholicae Ecclesiae, et hujus Apostolicae Sedis hostium contibus obsistere eorumque tela retundere et impetus frangere.

Interim vero dies noctesque, sublatis ad coelum oculis, non desistamus, Venerabiles Fratres, clementissimum misericordiarum Patrem et Deum totius consolationis, qui de tenebris facit lucem splendescere, quique potens est de lapidibus suscitare filios Abrahae, in humilitate cordis nostri ferventissimis precibus indesinenter orare et obsecrare, ut per merita Unigeniti Filii Sui Nostri Jesu Christi velit christianae et civili reipublicae auxiliariam porrigere dexteram, omnesque disperdere errores et impietates, ac divinae suae gratiae lumine omnium errantium mentes illustrare, illosque ad se convertere et revocare, quo ecclesia sua sanctissimam assequatur pacem, et ubique terrarum majora in dies incrementa suscipiat, et prospere vigeat et efflorescat. Ut autem quae petimus et quaerimus facilius consequi possimus, ne cessemus adhibere primam deprecatrices apud Deum, Immaculatam Sanctissimamque Deiparam Virginem Mariam, quam misericordissima, et amantissima nostrum omnium mater cunctas semper interemit haereses et cujus nullum apud Deum praesentius patrocinium. Petamus quoque suffragia tum sanctae ejusdem Virginis Sponsi Josephi, tum sanctorum Apostolorum Petri et Pauli, omniumque coelorum, et illorum praesertim, quos nuper Sanctorum fastis adscriptes colimus et veneramus.

Antequam vero dicendi finem faciamus vobis temperare non possumus, quin iterum confirmemur et confirmemus, summa Nos uti cō-

(1) Epist. VII ad Episc. per Ital. c. 2. Edit. Ba-

conspicui fruimur, Venerabiles Fratres, qui tanta fide, pietate et observantia Nobis et huic Petri Cathedrae firmiter obstricti, ad ministerium Vestrum implentes majorem Dei gloriam et animarum salutem omni studio procurare gloriamini, quique concordissimis animis, atque admirabili sane cura et amore una cum aliis Venerabilibus Fratribus totius catholici orbis Episcopis et fidelibus Vestrae et illorum curae commissis gravissimas Nostras angustias et acerbitates modis omnibus lenire et sublevare non desinitis. Quocirca hac etiam occasione amantissimi aequae ac gratissimi animi Nostri sensus erga Vos, et alios omnes Venerabiles Fratres, et ipsos fideles amplissimis verbis palam publiceque profiteamur. A Vobis autem exoptamus, ut cum ad Vestras redieritis Dioeceses velitis eisdem fidelibus Vestrae vigilantiae concedere hos animi Nostri sensus Nostro nomine nuntiare, illosque certiores facere de paterna Nostra in illos caritate, deque Apostolica Benedictione, quam ex intimo corde profectam, et cum omni verae filialitatis voto conjunctam Vobis ipsis, Venerabiles Fratres, et eisdem fidelibus impertire vehementer laetamur.

Hé aquí la manifestacion de los Señores Obispos en Roma, en vista de la preinserta alocucion.

Ex quo Apostoli Jesu Christi sacro Pentecostes die Petro Ecclesiae Capiti in oratione adherentes, Spiritum Sanctum acceperunt, et divino ejus impulsu acti, cunctarum fere nationum viris in Urbe sancta congregatis, unicuique sua lingua potentiam Dei mirabilem annuntiarunt nunquam ut credimus, adhuc usque diem tot eorumdem haeredes, iisdem recurrentibus solemnibus venerandum Petri Successorem, orantem circumsteterunt, decernentem audierunt, regentem roborarunt. Quemadmodum vero Apostolis, media inter nascentis Ecclesiae pericula, nihil jucundius accidere potuit, quam divino Spiritu recens afflato assistere primo Christi in terris Vicario; ita nec nobis praesentes inter Ecclesiae Sanctae angustias, antiquius sanctiusve aliud esse potuit, quam quidquid laest venerationis pietatisque erga Sanctitatem Tuam pectoribus nostris, ad pedes Beatitudinis Tuae deponere, simul et unanimiter declarare, quanta prosequamur admiratione preciaras, quibus Supremus Pontifex Noster emi-

nel virtutes, quantoque animo iis quae Petrus alter docuit, vel quae tam firmiter stata rataque esse voluit, adhaereamus.

Corde nostra novus inflammat ardor, vividior fidei lux mentem illuminat, sanctior animam corripit amor. Linguas nostras flammis illius sacri ignis vibrantes sentimus, quae Mariae, cui assidebant Apostoli, mitissimum cor ardentiori proboninum salute desiderio incendebant, ipsos vero Apostolos ad magna Dei praedicanda impellebant.

Plurimas igitur agentes Beatitudini Tuae gratias, quod nos ad Pontificium solium difficillimis hisce temporibus accurrere, Te affictum solari, nostrosque Tibi, cleri item ac populi nostrae curae commissorum animi sensus aperire permiseris, Tibi uno ore unaque mente aelamamus, omnia lausta, cuncta bona adprecantes. Vive diu, Sancte Pater, valeque ad Catholicam regendam Ecclesiam. Perge, ut facis, eam tuo robore tueri, tua prudentia dirigere, tuis exornare virtutibus. Prae nobis, ut bonus Pastor, exemplo, oves et agnos coelesti pabulo pasce, aquis sapientiae coelestis refice. Nam Tu sanae doctrinae nobis Magister. Tu unitatis centrum, Tu populis lumen indeficiens a divina Sapiencia preparatum, Tu petra es, et ipsius Ecclesiae fundamentum, contra quod inferorum portae nunquam prevalebunt. Te loquente, Petram audimus, Te decernente, Christo obtemperamus. Te miramur inter tantas molestias totque procellas fronte serena et imperturbata animo sacri muneris partibus fungentem, invictum et erectum.

Dum tamen justissima in his gloriandi nobis suppetunt argumenta, non possumus quin simul oculus ad tristia convertamus. Undequaque enim menti nostrae se sistunt immania eorum facinora, qui pulcherrimam Italiae terram, cujus Tu Beatissime Pater, columnen es et docus, misere vastarunt, ipsumque tuum ac Sanctae Sedis principatum, ex eo praeclara quaeque in civilem societatem veluti ex suo fonte dimanarunt, labefactare, ac funditus evertere conituntur. Nam neque perennia saeculorum jura, neque diuturna regiminis pacifica possessio, neque tandem foedera totius Europae auctoritate sancita et confirmata, impedire potuerunt, quominus omnia susdeque verterentur, spretilis legibus omnibus quibus, hactenus suffulta stabant impa-

Sed ut ad nostra propius accedamus, te, Beatisime Pater, iis provinciis, quarum ope, et dignitati Sanctae Sedis, et totius Ecclesiae administrationi aequissime providebatur, nefario usurpatorum hominum scelere, qui non habent nisi velamen malitiae libertatem, spoliatum cernimus. Quorum iniqua violentia cum Sanctitas Tua invictissimo animo obstiterit plurimas ei gratias, Catholicorum omnium nomine, censemur rependendas.

Civilem enim Sanctae Sedis principatum ceu quiddamne caesarium ac providente Deo manifeste institutum agnoscimus; nec declarare dubitamus, in praesenti rerum humanarum statu, ipsum hunc principatum civilem pro bono ac libero Ecclesiae animarumve regimine omnino requiri. Oportebat sane totius Ecclesiae Caput Romanum Pontificem nulli principi esse subjectum, imo nullius hospitem; sed in proprio dominio ac regno sedentem suimet juris esse; et in nobili, tranquilla et alma libertate Catholicam Fidem tueri, ac propugnare, totamve regere ac gubernare christianam rempublicam.

Quis autem inficari possit in hoc rerum humanarum, opinionum institutionumque conflictu necessario esse ut servetur extrema in Europa medius, tres inter veteris mundi continentes, quidam veluti sacer locus, et Sedes augustissima, unde populis principibusque vicissim oritur vox quaedam magna potensque, vox nempe justitiae et veritatis, nulli favens praeter caeteris, nullius obsequens arbitrio, quam nec terrendo compescere, nec ullis artibus quisquam possit circumvenire?

Qui porro vel hac vice fieri potuisset, et Ecclesiae Antistites securi huc ex toto orbe acurrerent cum Sanctitate Tua de rebus gravissimis acturi, si ex tot et tam diversis regionibus gentibusque confluentes, Principem aliquem invenissent his oris dominantem, qui vel Principes ipsorum in suspicione haberet, vel illis, suspectus ipse, adversaretur? Quae sunt etenim et christiano, et civi officia; haec quidem repugnantia inter se, sed diversa tamen; quae adimpleri ab Episcopis quomodo possent, nisi prestatet Romanae civilis principatus, qualis est Pontificum, juris alieni omnino immunis, et eorum quodammodo universalis concordiae, nihil ambitionis humanae spirans, nihil pro terrena dominatione moliens?

Ad liberum ergo Pontificem Regem venimus

libere, Ecclesiae rebus utpote Pastores, et patriae utpote cives bene et aequo consulentes, neque Pastorum, neque civium officia posthabentes.

Quae cum ita sint, quisnam Principatum illum tam veterem, tanta auctoritate, et tanta necessitatis vi conditum, audeat impugnare? Cui, si vel jus illud humanum, in quo posita est principum securitas populorumque libertas attendatur quae nam alia potestas possit comparari? Quae ita venerabilis et saecula! Quae sive pristinis, sive recentioribus saeculis monarchia vel respublica juribus tam augustis, tam antiquis, tam inviolabilibus possit gloriari? Quae omnia si semel et in hac Sancta Sede despecta atque proculcata fuerint, quisnam vel princeps de regno, vel respublica de territorio possint esse esuri? Ergo, Sanctissime Pater, pro religione quidem sed et pro justitia, juribusque, quae sunt inter gentes rerum humanarum fundamenta, contendis atque decertas?

Sed de hac tam gravi causa vix nos decet amplius verba proferre, qui Te de ipsa non tam dissecantem quam docentem saepe saepe audivimus. Vox eternam Tuam, quasi tuba sacerdotalis toti orbi clangens proclamavit, quod "singulari prorsus divinae Providentiae consilio factum sit, ut Romanus Pontifex, cuem Christus totius Ecclesiae suae Caput centrumque constituit civilem assumeretur principatum;" (1) ab omnibus igitur nobis esse pro certissimo tenendum non fortuito hoc regimen temporale Sanctae Sedi accessisse, sed ex speciali divina dispositione illi esse tributum longave annorum serie, unanimi omnium regnorum et imperiorum consensu, ac paene miraculo corroboratum et conservatum.

Atto pariter, et solemni eloquio declarasti "Te civilem Romanae Ecclesiae Principatum ejusque temporales possessiones ac jura, quae ad universum Catholicum orbem pertinent, integra et inviolata constantem tueri, et servare velle; immo Sanctae Sedis Principatus Boatique Petri patrimonii tutelam ad omnes Catholicos pertinere; Teque paratum esse animam potius ponere quam hanc Dei Ecclesiae ac justitiae causam ullo modo deserere (2)." Quibus praeclaris verbis nos acclamantes ac plaudentes responde-

(1) Lit. Ap. XXVI Mart. 1860, p. 3, 5 Allocutio, XI Jun. 1859, p. 6. Encycl. XIX Jun. 1860, p. 4 Allocutio XVII, dec. 1860.

(2) Epist. Encycl. XIX Jan. 1860, p. 71.

mus, nos Tecum et ad carcerem et ad mortem ire paratos esse; Teque humiliter rogamus, ut in hac constantia, ac firmissimo proposito maneat immobilis, Angelis et hominibus invicti animi et summae virtutis spectaculum factus. Id etiam à Te postulat Christi Ecclesia pro cujus felicitate regimine Romanis Pontificibus civilis principatus providentissime fuit attributus, quaeque adeo sensit ejusdem tutelam ad ipsam pertinere, ut Sede olim Apostolica vacante, gravissimis in angustiis, temporales Romanae Ecclesiae possessiones omnes Constantiensis Concilii Patres, uti ex publicis patet documentis, in unum administrarent; id postulant Christi fideles per omnes terrarum orbis regiones dispersi, qui liberè ad Te venire, libereque conscientiae suae consulere gestiunt; id denique ipsa civilis deposcit societas, quae ex Tui regiminis subversione sua ipsa nutare sentit fundamenta.

Sed quid plura? Tu tandem aliquando scelestos homines et bonorum ecclesiasticorum direptores justo iudicio damnans omnia quae patraverrant "irrita et nula" proclamasti (3); actus omnes ab iis intentatos illegitimos omnino et sacrilegos esse decrevisti (4); ipsasque talium facinorum reos pœnis et censuris ecclesiasticis obnoxios jure ac merito declarasti (5).

Hos tam graves Tui oris sermones, tamve praeclara gesta nostrum est reverenter excipere, iisque plenum assensum renovare. Sicuti enim corpus capiti, cui jungitur membrorum compagine unaque vita, in omnibus condolet, ita nos Tecum consentire necesse est. Tibi in omni Tua hac acerbissima afflictione sic conjungimur, ut quae Tibi pati contingat, eadem et nos, amoris consensu, patiamur. Deum interea supplices invocamus, ut tam iniquae rerum perturbationi finem ponat, Ecclesiamque Filii sui sponsam, tam misere expoliatam ac oppressam pristino decori ac libertati restituat.

Sed mirum nobis non est tam acriter, et in fense Sedis Apostolicae jura impeti et impugnari. Jam enim a pluribus annis, eo devenit nonnullorum hominum insania, ut non amplius singulas Ecclesiae doctrinas rejicere, vel in dubium revocare conentur; sed totam penitus veritatem christianam, christianamque rempublicam fundi-

tus evertere sibi proponant. Hinc implissima lentamina vanae scientiae, falsaeque eruditionis contra Sacrarum Litterarum doctrinas, ipsarumque inspirationem; hinc malesana sollicitudo juventutem Ecclesiae matris tutelae subtractam quibusvis saeculi erroribus, vel seclusa saepius omni religiosa institutione, imbuendi; hinc novae aequae perniciosissimae de sociali, politico aequae ac religioso rerum ordine theoriae, quae impune quaquaversus sparguntur; hinc multis familiare, in his praesertim oris, Ecclesiae auctoritatem spernere; jura sibi vindicare, praecepta proculcare, ministros vilipendere, cultum deridere, ipsos de religione errores, imo ecclesiasticos quoque viros in perditionis viam misere abeuntes laudare ac in honore habere, Venerabiles Antistites ac Dei Sacerdotes exauctorantur, exulare coguntur, aut in carceres detruduntur; quinimo ante tribunalia civilia, pro constantia in sacro ministerio obeundo, contumeliose pertrahuntur, Gemunt Christi Sponae suis expulsae tectis, inedia fere consumptae, vel cito consummendae; viri religiosi ad saeculum inviti remeare coguntur; sacro Ecclesiae patrimonio violentae manus injiciuntur; pessimorum librorum, ephemeridum, et imaginum colluvie, fidei, moribus, veritati, ipsi verecundiae continuum asperrimumque bellum inferitur.

Sed qui talia moluntur optime norunt in Sancta Sede, velut in arce inexpugnabili, robur ac vires omnis veritatis ac justitiae inesse, quibus retundantur hostium impetus, ibi esse speculam, ex qua vigiles Summi Custodis oculi paratas insidias à longe conspiciunt, suis annuntiandas comminationibus. Hinc odium implacabile, hinc insanabilis livor, hinc continuum scelestissimorum hominum studium, ut Sanctam Romanam Ecclesiam ejusque Sedem deprimant, ac si fieri unquam posset, prorsus excendant.

Quis, Beatissime Pater, talia conspiciens, vel etiam recensita audiens, sibi temperet à lacrymis? Justo igitur dolore correpti oculos ac manus ad caelos levamus, Divinum illum Spiritum toto mentis affectu implorantes, ut qui hac die olim nascentem Ecclesiam sub Petri regimine sanctificavit et roboravit; eam nunc, Te Pastore, Te Duce, tuteatur, ampliet, ac glorificet. Testis sit votorum quae nuncupamus, Mariae per te Immaculae titulo hoc ipso in loco solemniter aucta; testes hi sacri cineres quos veneramur Sanctorum Romanae Ecclesiae Patronorum Pe-

(3) Allocutio, XXVI Sept. 1859, p. VII.

(4) Allocutio, XX Jun. 1859, p. VIII.

(5) Litterae Apostolicae XXVI, Martii 1860.

tri et Pauli; testes venerandae exuviae tot Pontificum, Martyrum ac Confessorum, quae hanc ipsam, quam perimus terram, sanctam reddunt; testes tandem praecipue nobis adstant Sancti isti, qui Caelitum Ordini hac ipsa die supremo Tuo iudicio adscripti, hodie Ecclesiae tutelam novo titulo sunt suscepturi, primasque omnipotenti Deo preces pro Tua quoque immunitate suis de altaribus obaturi.

Adstantibus igitur istis omnibus, nos Episcopi, ne illud impietas vel ignorare simulet, vel audeat denegare, errores quos Tu damnasti damnamus, doctrinas novas et peregrinas, quae in damnum Ecclesiae Jesu Christi passim propalantur, detestamur et rejicimus; sacrilegia, rapinas, immunitatis ecclesasticae violationes aliaque nefanda in Ecclesia nunc, Perique sedem commissa reprobanus, et condemnamus.

Hanc vero protestationem, quam publici, Ecclesiae tabulis adscribi petimus, Fratrum etiam nostrorum qui absunt nomine, tuto proferimus; sive eorum qui, tot inter angustias, vi delecti domi hodie silent ac plorant, sive qui gravibus negotiis, aut adversa valetudine impediti, nobiscum hodie adesse nequiverunt. Iungimus insuper nobis fidelem nosram Clerum ac populum, qui eodem ac nos in Te amore, eadem pia reverentia animati, suum in Te studium, qua precibus sine intermissione fuis, qua opibus in Obulo S. Petri mira, ut plurimum largitate oblatis luculentissime comprobantur, pro te scilicet sacrificiis suis id quoque curari, ut dum necessitatibus supremi Pastoris consulitur, simul et ejusdem libertati servandae prospiciatur.

Utinam ad communem hanc totius Orbis christianae, imo omnis socialis ordinis causam in tuto locandam universi populi conspirarent!

Utinam intelligerent erudienturque Reges et saeculi potestates, causam Pontificis omnium principum regnorumque esse causam, et quod tendant nefarii adversariorum ejus conatus, ac tandem novissima previderent!

Utinam respicerent infelices illi aliquot ecclesias ac religiosi viri qui vocationis suae immemores debent Ecclesiae Praesulibus obedientiam denegantes, atque ipsam quoque Ecclesiae magisterium temere usurpantes, in viam perditionis abierunt!

Hoc à Domino Tecum fletus, Beatissime Pa-

ter, enixe atque ex corde exoramus, dum ad tuos sacros pedes provoluti, à Te robur caeleste expotimus, quod Apostolica ac Paterna Benedictio tua valet impertire. Sit haec copiosa et ex intimis penetralibus cordis tui largiter effluens, ut non tantum nos, sed absentes quoque dilectissimos Fratres itemque Fideles nobis commissos irriget ac perfundat. Sit talis quae nos, et totus Orbis dolores leniat et demulceat infirmitatem sublevet, operam ac laborem foecundet, felice ora demum Ecclesiae Sanctae Dei tempora acceleret.

Romae hac die VIII mensis Junii anno Domini MCCCCLXII. — (En uno de los próximos números daremos traducidos al castellano estos interesantes documentos.)

NOTICIAS DEL OBISPADO.

El día 1.º del actual vacó el curato de Argayo en el Arciprestazgo de Rivas del Sil por fallecimiento de D. Cayetano Manuel Gallego, su último poseedor. Esta parroquia es de primer ascenso y de provision ordinaria.

El día 3 del actual vacó el curato de San Bartolomé de esta Ciudad por fallecimiento del Lic. D. Dionisio Martínez, Arcipreste que era también del Decanato. Esta parroquia es de 2.º ascenso y de provision ordinaria.

Se ha dispuesto que se renueven los sellos de franqueo de cuatro cuartos. El 16 de este mes quedará invalidada su circulación y en el mismo día empezará el cange, que durará hasta el 15 de Agosto. Las personas que tengan que devolver sellos deberán poner su nombre y domicilio en union del estanquero que se los admita, al dorso de los sellos si se devuelven en pliegos, y si sueltos al dorso del papel en que deberán pegarse.